

DISCOUNT DON JUAN

Gode sangere og godt orkesterspil i Den Ny Operas gæstespil med 'Don Juan' på Folketeatret, men Kathrine Wiedemanns iscenesættelse er en skuffelse.

DE går ikke af vejen for ret meget på Den Ny Opera i Esbjerg. Lige fra uropførelser af nye danske operaer som Rhea Leman og Joachim Holbeks 'The Rosenbergs' for et par sæsoner siden til den samlede opførelse af Wagners 'Ringene' – man begynder på en ny tackling af kæmpeværket i næste sæson.

Må Herren være med dem og modet utrætteligt, for det er noget at bide over.

Det er Mozarts 'Don Juan' også. Det kan lyde så let og fortryllende, men kravene til at få til at få Mozart til at balancere er store. Det hørte man ved ouverturen i aften i Folketeatret, hvor Den Ny Opera begyndte et gæstespil med forestillingen, der havde premiere i Esbjerg i søndags. Der kan have været lidt nerver på, men samspil og klang var ikke på højden hos Baroksolisterne. Det hele groede til gengæld, da vi fløj ind i dramaet med Morten Staugaards godmodige brokkeri som Leporello, Jens Søndergaards stormfulde entrè som Don Juan med Inger Dam-Jensens Donna Anna i hælene, begge ophidsede efter hans voldtægt af hende. Og så – inden vi har set os om –

hendes gamle far, kommandanten klar til at slå på tæven, Jesper Brun-Jensen med den favnebrede og tordenfyldte bas.

Fire sangere, der straks tegnede det solide, vokale niveau i denne forestilling. Søndergaards Don Juan, smidig, flot og velklingende, lidt tilbageholdende i sin charme, men et virkeligt skår for damerne, villige eller uvillige.

Dirigent Lars Ole Mathiasen fik hurtigt et samlet tonefald i hak, fraser og intoneringsgroede hurtigt og kønt som arkitektens trøst op ad vores havemur.

SANGLIGT NIVEAU

Der er et godt sangligt niveau i denne 'Don Juan'. Til de nævnte kommer en Tuva Semmingsen, der er hjemmefantastisk og smukt syngende i rollen som Zerlina. Hun er kostumeret som en bondepige, der forsøger sig på Halmtorvet, og jo, hun er da en bondepige i 'Don Juan', men næppe lige sådan en. Scenograf Maja Ravn costumerer i det hele taget forunderligt forestillingen igennem. De kvindelige festdeltagere i det senere halløj er iført hvide badekåber, som var det halløj på badhotellet og ikke på Don Juans slot, men lad nu dét være. Det hører til en af mange særheder i iscenesættelsen.

Tuva Semmingsen kan synge op til Don Juan i sin kejtede flirt, og hendes nybagte bondeægte mand Masetto rammer plet med sin baryton. Joachim Knop kan synge såvel Leporello som Masetto, hvis det skal være, har vist endda gjort begge dele, han er et livstykke på en scene, lige som Morten Staugaard er det.

Og for at slutte den fine sangerring: Liv Oddveig Midtmageli er den vrede og sørgmodige, svigtede Donna Elvira, alt sidder nydeligt i struben på hende. Og endelig Donna Annas Don Ottavio, tenoren, der bilder sig ind, at han er superhelt ved Donna Annas side, men må finde sig at få sat 'tøffel-' foran. Ottavio iført Bo Kristian Jensens stemmebånd, han hører til landet kønnest syngende tenorer med en teknik, der tillader ham at trække de to første fraser i arien 'Dalla sua pace' sammen i én vejtrækning. Det er sangerkultur af klasse. Don Ottavios anden store arie i 'Don Juan' er droppet. Forståeligt, for den er hulkindet.

SCENISK ROD

Så meget for sangerne i denne 'Don Juan'. Det sceniske er det så som så med. Ressourcerne har været sparsomme, og det er blevet til Maja Ravns hvide box iført, som det ses på Seidels tegning, den afkrydsede liste over Don Juans erobringer. Den Ny Opera har fået Kathrine Wiedemann til at iscenesætte, og det gør denne glimrende skuespilinstruktør med unødvendige broderier og fjollede påfund. Anna og Octavio har fået påduttet to søde unger, uden andet formål end at de er søde at se på, men ellers går i vejen for deres ophav. Stakkels Don Ottavio er således sat til at servere havregryn med mælk for dem midt under 'Dalla sua pace'-arien. Distraherende og malplaceret.

En skrabet og beskeden produktion, men det betyder vel ikke nødvendigvis, at den middag, Don Juan har den frækhed at invitere statuen af den døde kommandant på, skal være noget sjask. Leporello har været i byen og kommer hjem med fyldte Netto-posere, og Don Juan hælder indholdet ud på gulvet, så de kommer til at vade i noget, der ligner Napolis gader under renovations-strejken. Havregryn med mælk til de små og en svinesti til kommandanten, der

kommer til middag, ganske vist i den hensigt at proppe Don Juan ned i helvede, og helvede kan jo selvfølgelig se meget forskellig ud i folks fantasi.

Mere: Den fattige kassedekoration til forestillingen skal huse Don Juans erotiske festorgier, der kulminerer i fordrukken svingom til Mozart-menuet. Orgierne markeres ved, at der dumpes trusser og brystholdere ned fra loftet i mangel af tillid til, at der kan udfoldes troværdig erotisk halløj mellem de medvirkende. Der er i det hele taget ikke større iscenesætter-fidus til operaens musikalske kvaliteter og sangernes dramatiske formåen.

Men det er en glimrende ting, at der bliver sunget på dansk – det skulle man gøre oftere i den type operaer, der er baseret på recitativer og masser af parlando-passager. Den Jyske Opera har gjort det samme med 'Figaros Bryllup', og det giver publikums-gevinst.